

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. R.**, zastoupen JUDr. Dmitrym Rozhdestvenskiym, advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 2 Az 26/2023-25,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. OAM-1088/ZA-ZA11-P12-2022; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Dne 13. 12. 2022 podal stěžovatel v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž z obsahu jeho žádosti, jakož i z následného pohovoru, který se stěžovatelem dne 16. 12. 2022 vedl žalovaný, vyplynulo následující. Stěžovatel se narodil v obci Almaty (SSSR), je kazachstánský státní příslušník, ruské národnosti, pravoslavného vyznání, dorozumí se rusky a česky, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Je svobodný a bezdětný. V zemi původu žil stěžovatel ve městě Almaty v bytě s matkou a otčímem, kteří zde žijí dodnes; z Kazachstánu vycestoval poprvé do České republiky v září 2009 za účelem studia a od té doby žil na území ČR, studentské vízum mu bylo uděleno asi do roku 2011 nebo 2012 a následně si vyřídil povolení k pobytu za účelem podnikání, které bylo platné do roku 2017. V květnu 2017 stěžovatel podal žádost o udělení trvalého pobytu v ČR, která byla zamítnuta a v srpnu 2017 bylo zahájeno řízení o jeho vyhoštění, které stále ještě probíhá,

stěžovatel ale očekává, že trvalý pobyt získá. V Kazachstánu byl stěžovatel naposledy v roce 2014 za účelem vyřízení cestovního pasu. O udělení mezinárodní ochrany žádá stěžovatel poprvé, je zcela zdravý a nemá žádná omezení.

[3] V rámci pohovoru stěžovatel doplnil, že v České republice žije již 13 let, je zde socializovaný více než v Kazachstánu a naučil se česky. Do ČR se rozhodl přicestovat, neboť zde měl známé, se kterými komunikoval on-line, čeština pro něj byla snazší na učení a také z důvodu finanční dostupnosti. Při vycestování z vlasti neměl stěžovatel žádné problémy a v průběhu života v Kazachstánu neměl problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, ani nebyl nikdy zadržen či trestně stíhán. V souvislosti s uváděným nebezpečím stěžovatel uvedl, že v letech 2008 až 2009, kdy nastoupil na vyšší odbornou školu, byl několikrát okraden, převážně ve škole spolužáky z vyšších ročníků a měl zde řadu konfliktů; dle stěžovatele šlo o šikanu související s tím, že je Rus. Stěžovatel označil spolužáky za divné lidi a narkomany. Se svými problémy se stěžovatel jednou obrátil na policii, ale ta nic nevyřešila, takže pochopil, že nemá cenu se na ni obracet. Nepomohl mu ani ředitel školy; poté přestoupil na jinou soukromou školu, kde již žádné problémy neměl. Studium ve vlasti probíhalo v ruském jazyce, na úřadech po něm ale vyžadovali kazaštinu a podle jeho informací v posledních letech tlak na používání kazašského jazyka sílí, přičemž on kazašsky nemluví. Stěžovatel dodal, že Kazachstán je muslimský stát a spousta Rusů jej opouští, Kazaši se k Rusům chovají jinak, vznikají mezi nimi konflikty. Stěžovatel má ve městě stále řadu nepřátel mezi sousedy, protože jsou Kazaši a on je Rus. Stěžovatel je v kontaktu s rodinou, s matkou a otčímem a jeho dětmi si volá jednou nebo dvakrát týdně, s biologickým otcem, který žije v Rusku, je rovněž v kontaktu. Závěrem stěžovatel zdůraznil, že je v ČR již dlouhou dobu, má zde řadu přátel a snoubenku, občanku Ruské federace, se kterou žije 3 roky a plánuje založit rodinu.

[4] Žalovaný označil žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu podanou až po 13 letech soustavného pobytu v ČR a navíc poté, co se ocitl v situaci bez platného pobytového oprávnění a byl mu vydán výjezdní příkaz, jako účelovou, spočívající primárně ve snaze o legalizaci a prodloužení pobytu na území České republiky. Po posouzení tvrzení stěžovatele žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod; výslovně sdělil, že žádné politické přesvědčení nemá a nikdy se nijak politicky neangažoval. Azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu mu tak nebyl udělen. Žalovaný v případě návratu stěžovatele do vlasti neshledal ani odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle žalovaného nic nenásvědčuje tomu, že by stěžovatel byl v minulosti v Kazachstánu podroben cílenému diskriminačnímu jednání z důvodu ruské národnosti nebo pravoslavného křesťanství nebo že by mu takové jednání hrozilo do budoucna. Nic nenásvědčuje ani tomu, že by popsané jednání mělo být tolerované či dokonce podporované státní mocí. Spíše než systematickému azylově relevantnímu pronásledování byl stěžovatel podle žalovaného vystaven typické školní šikaně, kterou vyřešil přestupem na jinou školu. K uvedeným jednotlivým situacím došlo v letech 2008 až 2009 a nebyly navíc bezprostředním důvodem vycestování stěžovatele ze země původu, tím bylo studium. Žalovaný v průběhu řízení nezjistil ani zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu; stěžovatel je plně svéprávným dospělým mužem, bez zdravotního omezení a prostředky k životu si může zajišťovat prací. Má možnost realizovat rodinný život jak v zemi původu, tak i v zemi původu družky. Současně žalovaný posoudil, zda stěžovatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak mu

pokračování

ukládá § 28 zákona o azylu; stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl stěžovatel v případě návratu do Kazachstánu vystaven skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu; stěžovatel neměl problémy s kazachstánskými státními orgány, nebyl nikdy trestně stíhán ani odsouzen a z Kazachstánu vycestoval (a vracel se tam) s kazachstánským cestovním dokladem bez jakýchkoli problémů. Ze shromážděných podkladů navíc nic nenasvědčuje tomu, že by byl stěžovatel v případě návratu do země původu jakkoli postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí.

[5] Stěžovatel v **žalobě** namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí; tvrdil, že jeho obava z pronásledování v Kazachstánu je odůvodněná, neboť osobně několikrát zažil pronásledování ze strany Kazachů včetně fyzického napadení, přičemž motivem byla výlučně ruská národnost stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že v souvislosti s válkou na Ukrajině Kazaši hledí na Rusy nepřátelsky jako na podporovatele vpádu Ruské federace na území Kazachstánu, a napětí ve společnosti vzrostlo. Jedním z důvodů, proč stěžovatel přicestoval do ČR, byla obava před pronásledováním. Stěžovatel však nechtěl mít postavení žadatele o azyl, chtěl zde studovat a pracovat. Studium bylo hlavním účelem pobytu, a proto měl stěžovatel za to, že nemusí o situaci v Kazachstánu s českými orgány příliš hovořit. Stěžovatel dále namítal nesprávné vyhodnocení jeho obav z pronásledování z důvodu příslušnosti k pravoslaví. Ještě v době pobytu v Kazachstánu stěžovatel cítil nátlak Kazachů na to, aby konvertoval k islámu, neboť křesťanská víra není správná. Stěžovatel rovněž uvedl, že v Kazachstánu nejsou dodržována lidská práva. V lednu 2022 došlo k brutálnímu potlačení občanských protestů, následovala represivní opatření vlády, docházelo k mučení a krutému zacházení se zadrženými aktivisty, byly ukládány nepřiměřeně vysoké tresty odnětí svobody. Přestože je v současnosti v Kazachstánu relativní klid, nemůže se podle stěžovatele jednat o trvalý stav a očekává nové vypuknutí násilí.

[6] **Městský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Dle městského soudu situace zmiňované stěžovatelem nasvědčují tomu, že jednání osob vůči stěžovateli na škole nebylo etnicky motivované a nemělo národnostní podtext, nýbrž plynulo spíše ze socioekonomických poměrů. Původcem konfliktů nebyl stát ani jeho orgán či strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatné území státu. Stěžovatel v Kazachstánu čelil jednání soukromých osob, přičemž nebylo prokázáno, že by stát jejich jednání schvaloval, toleroval či jej přímo podporoval. Situace zmíněné stěžovatelem tudíž nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Jak vyplynulo ze shromážděných podkladů, kazašský politický systém dává stěžovateli možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů; stěžovatel se měl proto domáhat vnitrostátní ochrany před protiprávním jednáním ze strany soukromých osob. Ani posílené národní cítění, resp. kazašský nacionalismus a s ním spojené odlišné přístupy k Rusům a nahlížení na ně jako na nepřátele nejsou dle soudu bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahují intenzity závažného porušení lidských práv, přičemž stěžovatel neuvedl žádné důkazy na podporu svých tvrzení, že by v případě návratu do vlasti měl takovému jednání čelit.

[7] Městský soud uvedl, že začátkem ledna roku 2022 došlo v Kazachstánu k demonstracím a následně k rozsáhlým střetům protestujících s bezpečnostními složkami, přičemž bezpečnostní akce si vyžádaly 225 obětí, z toho 19 příslušníků bezpečnostních složek, a dále přes tisíc zraněných. Následovalo rozsáhlé zadržování demonstrantů a jejich trestní stíhání. Stěžovatel však neuvedl, jaký vliv by daná situace měla mít na jeho život, neboť z Kazachstánu vycestoval již v roce 2009 a vrátil se tam pouze na krátké návštěvy, naposledy v roce 2014. Městský soud poznamenal, že příčinou tehdejších protestů bylo zrušení cenového stropu na zkapalněný ropný plyn (LPG) a následný růst cen této pohonné hmoty; s uvedenými nepokoji však stěžovatel nemá žádnou spojitost. Neopodstatněná je dle městského soudu rovněž stěžovatelova domněnka, že v Kazachstánu dojde k dalšímu násilí; stěžovatel neuvádí, z jakých příčin by k němu mělo dojít. Rovněž stěžovatelova argumentace k pronásledování z náboženských důvodů se pohybuje pouze v obecné rovině. Z informací shromážděných žalovaným vyplývá, že vláda v Kazachstánu je nesporně sekulární a usiluje o získání kontroly nad náboženstvím, které považuje za potenciální destabilizační sílu. Stěžovatel neuvedl, že by ve vlasti vyvíjel jakoukoliv misionářskou činnost nebo proselytismus, čehož se kazašská vláda obává a mohla by vůči němu z těchto důvodů zakročit. Po přezkoumání azylového příběhu stěžovatele a jeho pobytové historie na území ČR dospěl městský soud ve shodě s žalovaným k závěru, že stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR působí účelově.

[8] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá zásadní pochybení městského soudu a žalovaného, neboť nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně možných důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, což má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, které navíc z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti nelze *prima facie* vyloučit. Stěžovatel je přesvědčen, že v průběhu řízení před správním orgánem a soudem prokázal, že mu v zemi původu hrozí pronásledování z důvodu rasy a náboženství, a rovněž nebezpečí vážné újmy, a že nemůže využít ochrany Republiky Kazachstán, neboť státní orgány pronásledování ruskojazyčné menšiny nepřímou podporují, přinejmenším jsou nečinné. Stěžovatel upozornil, že v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 20. 1. 2021, O. A., C-255/19, má být ochrana před pronásledováním či vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, resp. § 2 odst. 5 zákona o azylu, zajišťována primárně státními či kvazistátními poskytovateli. Stěžovateli je známo, že policejní orgány nechtějí stíhat Kazachy, kteří napadají Rusy. Stejnou zkušenost zažili další známí stěžovatele, a proto je přesvědčen, že policejní orgány mu ochranu před pronásledováním nezajistí. Jelikož byl stěžovatel v Kazachstánu naposledy v roce 2014, nemůže předložit konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení, kromě informace od známých, že se situace s pronásledováním Rusů v Kazachstánu zhoršuje.

[9] Co se týče pronásledování z důvodu pravoslavného náboženství, stěžovatel poukazuje na skutečnost, že ačkoliv městský soud v napadeném rozsudku s odkazem na *Zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) – Výroční zpráva 2022* dospěl k závěru, že stěžovateli z důvodu jeho pravoslavného náboženského přesvědčení nic nehrozí, uvedený zdroj uvádí, že „vláda republiky Kazachstán je nesporně sekulární a usiluje o získání kontroly nad pravoslavným křesťanstvím, které považuje za destabilizační sílu. Vláda preferuje tradiční hanifskou školu sunitského muslimského práva.“ Uvedené nepochybně svědčí o tom, že obavy stěžovatele z pronásledování z důvodů ruské národnosti a pravoslavného náboženského přesvědčení jsou odůvodněné.

pokračování

[10] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti popírá její důvodnost, domnívá se, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný je v případě stěžovatele přesvědčen o tom, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla účelová, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl. V případě, že Nejvyšší správní soud neshledá důvody k odmítnutí kasační stížnosti, navrhuje žalovaný její zamítnutí.

[11] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele; pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaký tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[13] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatelem uplatněné kasační námítky zůstaly ve velmi obecné rovině, stěžovatel se omezil v podstatě jen na negaci závěrů žalovaného a městského soudu, aniž by se však zabýval jejich jednotlivými úvahami a závěry a pokusil se je zpochybnit či vyvrátit vlastní dostatečně konkrétní argumentací. Stěžovatel namítá nedostatečnost shromážděných podkladů, neuvedl však, že by zprávy založené ve spise svým obsahem neodpovídaly jeho azylovému příběhu; jeho námítky jsou pouze obecné bez jakékoli individualizace ve vztahu k okolnostem projednávané věci. Žalovaný shromáždil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu stěžovatele (viz výčet v bodu 5 rozsudku městského soudu) a postupoval v souladu s nimi. Městský soud proto nepochybil, když na podkladě shromážděných důkazů založených ve správním spisu konstatoval ve shodě se správním orgánem, že kazašský politický systém dává stěžovateli možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů; stěžovatel se měl proto domáhat vnitrostátní ochrany před protiprávním jednáním ze strany soukromých osob. S tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje; ze shromážděných informací nevyplývá, že by se Kazachstán měl řadit mezi státy, kde je prokuraturu či policii třeba považovat za zcela nefunkční či dopouštějící se svévolného, nezákonného jednání.

[14] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uzavírá, že stěžovatelem tvrzený kazašský nacionalismus a s ním spojené odlišné přistupování k Rusům a nahlížení

na ně jako na nepřátele nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahují intenzity závažného porušení lidských práv, přičemž stěžovatel neuvedl žádné důkazy na podporu svých tvrzení, že by v případě návratu do vlasti měl takovému jednání čelit. Jím uvedené incidenty jsou již staršího data (z let 2008 až 2009) a jednalo se převážně o šikanu na vyšší odborné škole. Nelze pominout, že stěžovatel byl v zemi původu naposledy v roce 2014 a neměl tehdy žádné problémy se získáním cestovního dokladu. Stěžovatel pouze obecně uvádí zkušenosti svých známých, že policejní orgány nechtějí stíhat Kazachy, kteří napadají Rusy. Sám však na stranu druhou tvrdí, že v zemi původu byl naposledy v roce 2014 a nemůže předložit konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení. Obdobně, z ničeho nevyplývá, v čem konkrétně by stěžovatelův život měla ovlivnit demonstrace ze začátku roku 2022, pokud ze země původu odešel v roce 2009 a s uvedenými nepokoji neměl žádnou souvislost, resp. nic takového ani netvrdil.

[15] Argumentuje-li stěžovatel úryvkem ze *Zprávy Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) – Výroční zpráva 2022*, s tím, že na rozdíl od městského soudu ve zprávě čte, že „[v]láda preferuje tradiční hanifskou školu sunitského muslimského práva“, pak vytrhuje z kontextu sdělení vyplývající z uvedeného dokumentu, neboť za uvedenou větou následuje: „[o]bvykle nedůvěřuje ostatním muslimským praxím, které přicházejí z jiných zemí. Jako tradiční náboženství, která nepředstavují hrozbu, klasifikuje další směry, které jsou v zemi dlouhodobě přítomny a mají s vládou dobré vztahy – mezi ně patří pravoslavné křesťanství, římskokatolické náboženství a judaismus – a k ostatním směrům, které do regionu přišly později, přistupuje podezřívavě, ať je to evangelické křesťanství nebo scientologie“ (viz str. 30 správního spisu).

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že např. v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 10 Azs 110/2016-56, uvedl: „V řízení ve věcech mezinárodní ochrany má žadatel o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení, neboť pouze on svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Správní orgán zjišťuje skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, pokud žadatel tyto důvody alespoň tvrdí (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Na stěžovateli tedy ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů.“ Stěžovatel v tomto smyslu žádá relevantní tvrzení nepředložil ani nenavrhoval žádné důkazy. Za této situace nelze žalovanému, resp. městskému soudu, vyčítat, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť napadená rozhodnutí byla založena na přiměřeném množství věrohodných podkladů.

[17] Nejvyšší správní soud nehodlá nijak zlehčovat životní situaci stěžovatele, nemohl však přehlédnout, že stěžovatel přistoupil k podání žádosti o mezinárodní ochranu po třinácti letech soustavného pobytu v ČR, poté, co se ocitl v situaci bez platného pobytového oprávnění a žádost podal v poslední den platnosti výjezdního příkazu.

[18] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zákon o azylu neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu a primárně nemůže sloužit k řešení pobytové situace v České republice; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005-48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005-53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43. Udělení mezinárodní ochrany je na místě tam, kde žadateli hrozí pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy, nikoli v situaci, kdy se žadateli

pokračování

nedaří legalizovat pobyt na území České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se v napadeném rozsudku neodchýlil od judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[20] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

#### **Poučení:**

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. listopadu 2024

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu